

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Mino Schuch-Ghannadan

Strona pozwana: Medizinische Universität Wien

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustanowiona w klauzuli 4 pkt 2 porozumienia ramowego, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. ⁽¹⁾ dotyczącej porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin, zasada pro rata temporis w połączeniu z wynikającą z klauzuli 4 pkt 1 zasadą niedyskryminacji znajduje zastosowanie w odniesieniu do ustawowej regulacji, zgodnie z którą łączny czas trwania bezpośrednio następujących po sobie umów o pracę pracownicy lub pracownika austriackiego uniwersytetu, zatrudnionych w ramach projektów finansowanych ze środków pozyskanych od osób trzecich lub projektów badawczych, w przypadku zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin wynosi 6 lat, natomiast w przypadku zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin 8 lat, a ponadto przy przedstawieniu obiektywnego uzasadnienia, w szczególności w odniesieniu do kontynuacji względnie dokończenia projektów lub publikacji, do wykraczającego ponadto jednorazowego przedłużenia do łącznie 10 lat w przypadku zatrudnienia w pełnym wymiarze i 12 lat w przypadku zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin?
- 2) Czy takie uregulowanie prawne, jak opisane w pierwszym pytaniu prejudycjalnym, stanowi pośrednią dyskryminację ze względu na płeć w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededagowana) z dnia 5 lipca 2006 r., jeżeli ze wszystkich pracowników, których obejmuje ta regulacja, jest nią dotknięty znacznie większy udział procentowy zatrudnionych kobiet niż mężczyzn?
- 3) Czy wykładni art. 19 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededagowana) z dnia 5 lipca 2006 r. ⁽²⁾ należy dokonywać w taki sposób, że kobieta powołująca się na to, iż w zakresie stosowania regulacji prawnej, jak wywiedziono w pierwszym pytaniu prejudycjalnym, podlega pośredniej dyskryminacji ze względu na płeć, ponieważ znacznie więcej kobiet niż mężczyzn zatrudnionych jest w niepełnym wymiarze godzin, musi tę okoliczność, a szczególnie o wiele większy statystycznie udział kobiet, wykazać poprzez przedstawienie konkretnych danych statystycznych lub konkretnych okoliczności i uwiarygodnić poprzez przedstawienie odpowiednich dowodów?

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, L 14, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 204, s. 23.

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 23 lutego 2018 r. w sprawie T-794/17 The Green Effort Ltd / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 25 kwietnia 2018 r. przez The Green Effort Ltd

(Sprawa C-282/18 P)

(2018/C 285/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: The Green Effort Ltd (przedstawiciel: A. Ziehm, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności w całości postanowienia Sądu (druga izba) z dnia 23 lutego 2018 r. (sprawa T-794/17);

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
- stwierdzenie wygaśnięcia prawa do unijnego znaku towarowego zarejestrowanego pod numerem 9 528 001;
- oddalenie wniosku o wygaśnięcie praw;
- uwzględnienie przedstawionego przez skarżącą żądania restitutio in integrum;
- uzyskanie dostępu do dokumentów postępowań o unieważnienie 12343 C, 10757 C i 10524 C przed EUIPO, a także postępowań w sprawie sprzeciwu B 002165119, B 002199274, B 002344565, B 002367038, B 002513086 i B 002513151 oraz odwołanie się do tych dokumentów;
- obciążenie EUIPO i strony pozwanej w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku ich własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi sześć następujących zarzutów, zgodnie z którymi postanowienie Sądu zostało oparte na pierwszym zarzucie odwołania, a w pięciu pozostałych zarzutach odwołania wskazano, że decyzja drugiej izby EUIPO jest bezzasadna z innych względów.

Pierwsze zarzut odwołania: naruszenie art. 3 ust. 4 decyzji nr EX 17-4 dyrektora zarządzającego Urzędu, z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie komunikacji elektronicznej.

Argument w uzasadnieniu odwołania: Sąd nie uwzględnił faktu, że zgłoszenie należy uznać za dokonane piątego dnia kalendarzowego po dacie utworzenia dokumentu przez systemy EUIPO. Sąd błędnie obliczył termin na wniesienie skargi na decyzję drugiej izby EUIPO z dnia 11 września 2017 r.

Drugi zarzut odwołania: odwołanie należy uznać za zasadne, ponieważ zaskarżone decyzje EUIPO naruszają prawa wnoszącej odwołanie, gdyż złożony przez stronę pozwaną w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia tego prawa był niedopuszczalny ze względu na złą wiarę i nieprawdnie przedstawienie okoliczności faktycznych.

Trzeci zarzut odwołania: odwołanie należy uznać za zasadne, ponieważ zaskarżone decyzje EUIPO naruszają prawa wnoszącej odwołanie, gdyż dowód rzeczywistego używania przedstawiony przez właściciela został przekazany EUIPO w terminach przewidzianych przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95⁽¹⁾.

Czwarty zarzut odwołania: odwołanie należy uznać za zasadne, ponieważ zaskarżone decyzje EUIPO naruszają prawa wnoszącej odwołanie, gdyż dowód rzeczywistego używania przedstawiony przez właściciela został przekazany EUIPO w terminach przez niego określonych.

Piąty zarzut odwołania: odwołanie należy uznać za zasadne, ponieważ zaskarżone decyzje EUIPO naruszają prawa wnoszącej odwołanie, gdyż EUIPO nie otrzymał dowodu rzeczywistego używania za pośrednictwem systemu łączności elektronicznej lub faksem, co było spowodowane usterkami technicznymi tych systemów.

Szósty zarzut odwołania: odwołanie należy uznać za zasadne, ponieważ zaskarżone decyzje EUIPO naruszają prawa wnoszącej odwołanie, gdyż EUIPO, a następnie druga izba odwoławcza, niesłusznie oddaliły przedstawione przez wnoszącą odwołanie żądane restitutio in integrum.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1).